

Тя гледа. Погледът ѝ е тъменъ.

Затоплена въ майчиния си skutъ, макаръ и гладна, Петканка заспива. И сънува:

Дветъ — тя и майка ѝ, сж нѣкжде много далечъ. Въ далечна приказна земя. Кжщата имъ, скрита въ зеленина, се намира на брѣга на голѣма рѣка. Изъ нейнитѣ води порятъ много параходи. Около кжщата градина съ май-хубави цвѣтя. Петканка е облечена въ бѣла, като снѣгъ, рокличка. На краката си има сребърни сандали съ златоткани чорапи, а русата ѝ косица е привързана съ червена панделка. Тя е сита и довольна и се смѣе, и нейниятъ невиненъ смѣхъ прилича на чуруликането на птичкитѣ. И всичкитѣ птички идватъ при нея, кацватъ по раменетѣ и главицата ѝ и пѣятъ, пѣятъ... А тя съ златна прѣчица гальовно ги щипа по нѣжнитѣ имъ крилца. Колко хубаво и весело е! Тя гледа птичкитѣ, гледа голѣмата рѣка съ многото параходи. Гледа съ топълъ погледъ и майка си, която стои на широкия прозорецъ, протега ѝ весело ржце, смѣе се и вика: „Моя птичко, златна моя птичко...“ И изведнажъ всичко се губи. Нищо не знае и нищо не чувства. И отъ ново пакъ сънува: коледно дърво всрѣдъ голѣма и свѣтла стая. Навънъ е натрупало много снѣгъ и е студено, а вжтре въ стаята — топло, много топло. Цѣлото дърво е украсено съ много и чудновати нѣща: златни орѣхчета, шоколадъ, бонбони и какво ли още не. Всичко блѣсти и е тъй хубаво! Тя тича около дървото и поѣга да си откжсне, обаче, гальовниятъ погледъ на мама я възпира. „Още малко, мило дете. Сега ще си дойде татко ти и тогава той ще ти донесе още подарѣци“. А малкото ѝ сърдичие тупти и се залива отъ радостъ. Ще хвъркне. Личицето ѝ е червено, като божуръ. На бузитѣ ѝ става горещо. Пари я... Отваря очи и се озърта... Будна е. Изтрѣпва.

Свела надъ нея низко глава, плаче майка ѝ, чийто сълзи заливатъ бледното ѝ лице. Раздвижва се. Студъ. Стомахътъ празенъ. Отдавна е вече късна нощъ. Изъ селото нѣма нийде свѣтлина. Всички спятъ и очакватъ Коледа.

— Мамо, маминко, гладна съмъ, — казва бедното детенце. А майка му притиска въ skutа си още по-силно русата му главица и го залива съ горещи сълзи...

На вратата се почука. И дветѣ вдигнаха измжчени погледи. По това време кой може да имъ бжде гостъ? Почукването се повтори.

— Кой е? — попита бедната вдовица.

— Пратеникътъ на дружеството за подпомагане на беднитѣ — отвърна кроткъ гласъ. Марта стана и му отвори. На прага стоеше човѣкъ съ благородни черти на лицето. Въ ржцетѣ си държеше два пакета.

— Това е за васъ. Коледенъ подарѣкъ отъ дружеството, което отъ днесъ нататкъ взима грижа за всички бедни и изоставени. Въ погледа и лицата на майка ѝ детенце цвѣтѣше въра.

Чичко Данъ.